

הרב בנימין פרידמן ישיבת אורייתא

"אני זוכר את אותו הערב כיום אתמול. כשחזרנו לישיבה ביום ראשון בבוקר, מחצית מהחבר'ה לא חזרו. סיפרו לנו שגייסו אותם במשך השבת... בערב אותו היום, באמצע סדר ערב, נכנס הרב עמיטל לבית המדרש, וניגש לבימה. שקט מוחלט נפל על בית המדרש, ובקול נרגש קרא הרב לבחורים משנה ד' וה' לגשת לחדרים ולארוז את חפציהם. "בעוד כחצי שעה באים אוטובוסים לקחת אתכם צפונה. צאו בשלום וחזרו בשלום".

ליוויתי את זכריה באומל לאוטובוס, ואני עוד זוכר את החיוך שלו. זו היתה הפעם האחרונה שראיתי את זכריה.

כל כך הרבה זכרונות מלווים אותי כשפניו של זכריה עולים בראשי. היינו בחדרים סמוכים בפנימייה י', בסדר ערב ישבנו שורה אחרי שורה בספסלי בית המדרש. אני זוכר אותו כאילו זה היה אתמול - מול ארון הקודש, בכסא השלישי מימין בשורה הראשונה, יושב ולומד. למדנו בחברותא בבא-מציעא בבקיות, הרבה פעמים מצאנו את עצמנו גולשים מהוויות אביי ורבא לדיונים מעמיקים. שם, עמוק לתוך הלילה בבית המדרש, לימד אותי זכריה, כתלמיד צעיר מחו"ל, על משמעותה של הבחירה החופשית. כעבור זמן, באותה בחירה חופשית, מצא את עצמו זכריה בשדה הקרב, כשכוחותינו נסוגים והוא נשאר לבדו, בחושך, מעבר לקווי האויב.

אני הגעתי לישיבה כאמריקאי טרי כדי ללמוד שנה לפני שאלמד משפטים באוניברסיטה בניו יורק. משהו השפיע עלי, ונשארתי. אחד מהחבר'ה שלקח אותי תחת חסותו היה זכריה. אי אפשר לשכוח את השיחות העמוקות שניהלנו, בחושך, מתחת לכוכבים. דיברנו על צבא ומדינה, על עם וגולה, על ייעוד ובחירה - דיונים המקבלים משמעות כה עמוקה במבט לאחור. לא אחת דנו ברעיון ה'הסדר' - הבחורים שאוהבים ללמוד, אך עם זאת נכונים לתרום.

לא הבנתי את עומק הצער והכאב של משפחת באומל עד אשר דיברתי עם הוריו של זכריה, כשבאו להשתתף בשמחת חתונתי. בתחילת הסעודה הם ביקשו מאיתנו סליחה שהם לא יוכלו להישאר, וניכר מאוד היה רצונם לשמוח איתנו, על אף הכאב. כשהבטתי לעיניה של מרים באומל, הבנתי. הם לא ראו רק אותי מתחת לחופה. ביחד איתי, שמח בשמחת כלולותיו, עמד שם גם זכריה"

"בלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים"